Global Storybooks

globalstorybooks.net

La eta semo: la rakonto de Wangari Maathai

Nicola Rijsdijk
Maya Marshak
Penelope Vos

This work is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License.

https://creativecommons.org/licenses/by/4.0

La eta semo: la rakonto de Wangari Maathai

Nicola Rijsdijk
Maya Marshak
Penelope Vos

3

Esperanto eo

En vilaĝo sur la deklivoj de la Monto Kenjo en Orienta Afriko, infanineto laboris en la kampoj kun sia patrino. Ŝia nomo estis Wangari.

Wangari amis esti ekstere. En la manĝĝardeno de sia familio, ŝi disrompis la grundon per sia maĉeto. Ŝi premis semetojn en la varmetan teron.

Ŝia preferata horo de la tago estis tuj post la sunsubiro. Kiam la mallumo estis tro por vidi la plantojn, Wangari sciis ke venis la horo por hejmeniri. Ŝi sekvis the vojetojn tra la kampoj, trapasanta riverojn survoje.

Wangari mortis en 2011, sed ni povas pensi pri ŝi ĉiufoje ke ni vidas belan arbon.

Wangari laboris diligente. Homoj ĉirkaŭ la mondo rimarkis, kaj donis al ŝi faman premion. Ĝi estas nomita la Pac-Premio de Nobel, kaj ŝi estis la unuan Afrikan hominon iam ricevi ĝin.

Wangari estis lerta infano kaj atendis senpacience studi lerneje. Sed ŝia patrino kaj patro volis ke ŝi restu hejmen por helpi ilin. Kiam ŝi estis sepjaraĝa, ŝia pli aĝa frato persvadis iliajn gepatrojn permesi ŝin eniri la lernejon.

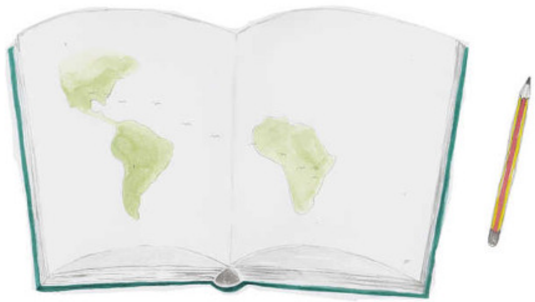

Ŝi ŝatis lerni! Wangari lernis pli kaj pli de ĉiu libro legita. Ŝi faris tiom bone lerneje ke ŝi estis invitita studi en Usono. Wangari estis ekcitita! Ŝi volis scii pli pri la mondo.

Dum tempo pasis, novaj arboj kreskis arbaren, kaj la riveroj reekfluis. La mesaĝo de Wangari disvastiĝis tra Afriko. Hodiaŭ, milionoj da arboj kreskis de la semoj de Wangari.

Wangari sciis kion fari. Ŝi instruis la hominojn kiel kreskigi arbojn de semoj. La inoj vendis la arbojn kaj uzis la monon por prizorgi siajn familiojn. La hominoj estis tre feliĉaj. Wangari helpis ilin senti potenca kaj forta.

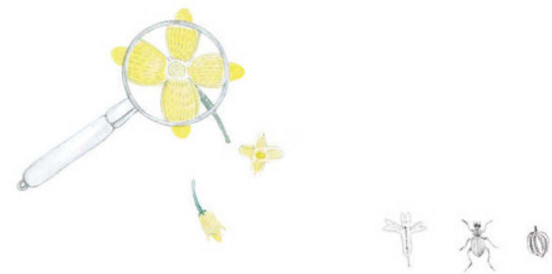

En la Usona universitato Wanari lernis multajn novajn aferojn. Ŝi studis plantojn kaj kiel ili kreskas. Kaj ŝi memoris kiel ŝi kreskis: ludanta kun ŝiaj fratoj in la ombro de la arboj en la belaj Kenjaj arbaroj.

Ju pli ŝi lernis, des pli ŝi konstatis ke ŝi amis la homojn de Kenjo. Ŝi volis ke ili estu feliĉaj kaj liberaj. Ju pli ŝi lernis, des pli ŝi memoris sian Afrikan hejmon.

Kiam ŝi finis siajn studojn, ŝi revenis al Kenjo. Sed ŝia lando ŝanĝiĝis. Grandegaj bienoj etendis tra la lando. Hominoj ne havis lignon por fari kuirfajrojn. La homoj estis malriĉaj kaj la infanoj malsatis.